

Votre Programme Matmidim – Chiour BETH

Parashat Korah'– Du 13 au 17 juin 2021

Souguia n° 28

בס"ד

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Zimoun (2)

Association pour le zimoun

Cette semaine, nous continuons la Souguia du Zimoun. Nous nous pencherons sur les sujets de Tsirouf, les conditions pour que plusieurs personnes soient considérées comme associées afin de constituer le Zimoun.

Bon Limoud sur Matmidim !

Tephila avant le Limoud

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁלֹא יֵאָרַע דְּבַר תְּקֵלָה עַל יָדֵי, וְלֹא אֶכְשַׁל בְּדַבְרֵי הַלְכָה, וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבֵרֵי, שְׁלֹא אֵמַר עַל טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל טְהוֹר טָמֵא, וְלֹא עַל מִתָּר אָסוּר וְלֹא עַל אָסוּר מִתָּר, וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבֵרֵי בְּדַבְרֵי הַלְכָה וְאִשְׁמַח בָּהֶם. כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה. גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ

Tephila après le Limoud

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשִׁמְתָּ חֵלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ. וְלֹא שִׁמְתָּ חֵלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שִׁאֲנִי מְשֻׁכִּים וְהֵם מְשֻׁכְּמִים. אֲנִי מְשֻׁכִּים לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשֻׁכְּמִים לְדַבְרֵי בְּטָלִים. אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמְלִים. אֲנִי עֹמֵל וּמִקְבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֹמְלִים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנִי רֵץ וְהֵם רָצִים. אֲנִי רֵץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְהֵם רָצִים לְבָאָר שְׁחַת. שְׁנֵאָמַר וְאִתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדִם לְבָאָר שְׁחַת. אֲנִישֵׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחְצוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ

Programme du Dimanche

L'étude aujourd'hui est dédiée

Leliouy Nishmat Chalom Fredj ben Tourquia

1. Association de personnes qui ne peuvent manger l'une de l'autre

Ce sujet ayant déjà été étudié en partie il y a quelques semaines, nous ne nous attarderons pas et irons à l'essentiel.

Comparer l'avis des deux Tosfot pour comprendre le Din de personnes qui ont fait un Neder de ne pas profiter les uns des autres.

ד. הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

נוהג: והך דאכילת קדשים משום כפרה היא דמתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם וגו' מלמד שהכהנים אוכלים והבעלים מתכפרים אימא לא תיבעי זימון יו כו' מטטרפין אי אכלו חד כהן וחד לוי וחד ישראל כהן כהדי זר מני אכיל מן החולין הלך מטטרפין ליה. ומכאן נראה דג' בני אדם המודרים הנאה זה מזה אינן מטטרפין כיון דאין אחד מהן יכול לאכול עם חברו ומיהו נראה דג' בני אדם המודרין אינה ראייה ברורה דשאני תרומה שאין לה היתר לזר אפי' בשאלה מה שאין במודר הנאה ובנכריות (ד' מה' ד"ה אכל) הארכמי: כל בהן שאינו שוקף

הכל הייבין בוימון כהנים לויים וישראלים פשיטא לא צריכא דקאכלי קדשים ב' סד"א יואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והא כפרה היא קמ"ל² ואכלת ושבעת אמר רחמנא והא איתנהו: ס' הכל מטטרפין לוימון כהנים לויים וישראלים פשיטא לא צריכא דקאכלי כהנים תרומה או קדשים וזר קאכיל חולין סד"א הואיל ואי בעי זר למיכל בהדי כהן לא מצי אכיל אימא לא³ ליצטרף קמ"ל נהי דזר בהדי כהן לא מצי אכיל כהן בהדי זר מצי אכיל⁴ הכל מעריכין כהנים

תנן מוכרין לעולם (ב) : והך אכילת קדשים משום כפרה הוא דמתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלים מתכפרין (יומא סח:) אימא לא תיבעי זימון קמ"ל כו' : מטטרפין כו'. אי אכיל חד כהן וחד לוי וחד ישראל. כהן כהדי זר מני למיכל מן החולין הלך מטטרפין:

ז. שלושה שאכלו פרק שביעי ברכות

לבסוף: אבל דמאי וכי: הא לא חזי ליה כיון דאי בעי מפקד להו לנכסיה והוי עני וחזי ליה דתנן¹ מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ואמר רב הונא תנא ב"ש אומרים אין מאכילין את העניים ואת האכסניא דמאי: מעשר ראשון שנמלה

תוספות ברכות מה.

ודאי אם גמרו סעודתם יחד חייבים לזמן אכל ראשון לגמור זה בלא זה ולכך: אכל טבא אין מומנין ע"י. תימה דאמר בערכין (דף ד.) הכל מטטרפין לזמון כהנים לויים וישראלים ופריך פשיטא ומשני לא צריכא אף על גב דכהן אוכל תרומה וישראל חולין אלמא אף על גב דתרומה אסורה לישראל אחרי שהכהן יכול לזרף עם ישראל לאכול בחולין מטטרפין לזמון והכא נמי נהי דחד מנייהו אכל טבל דאין ראוי לאחריים אמאי אינן מומנין ויש לומר דאכילת טבל לאו שמה אכילה דלא חזיא אף לכהן אכל תרומה לכל הפחות ראוייה לכהן האוכלה² והוא הדין אם אכלו שלשתן טבל דאין חייבים לזמן כדאמרינן (בב"ק פ"ט ד"ד) הרי שגזל קאה חטין וטחנה³ ואפאה ואכלה ומבכר עליהו אינו מבכר אלא מנאך מכאן היה אומר רבינו יהודה דשלשה שאכלו והאחד היה מודר הנאה מן השנים והוא אוכל משלו יכול להצטרף עמהם לזימון דנהי דאינו ראוי לאכול עמהם הם ראויים לאכול עמו וכן לענין הגזירה מפת של נכרי אכל אם שלשתן מודרין הנאה זה מזה אין מטטרפין אע"פ שיכולים לשאול על נדרם דהשתא מיהא לא אשתילו: בקולף ש' משה. וא"ת היכי מיימי

Les mots du jour à apprendre :

Tu pourrais croire	סד"א = סלקא דעתך אמינא
Expiation	כפרה
Ils ont	איתנהו

Programme du Lundi

L'étude aujourd'hui est dédiée

Leliouy Nishmat Chalom Fredj ben Tourquia

Etudier la preuve du Beit Yossef (il est possible de lire rapidement la première partie en petits caractères) et la contradiction des Ah'aronim.

טור אורח חיים סימן קצו

כתב רשב"ם ג' שאכלו כאחת אחד נזהר מפת עכו"ם ואחד אינו נזהר או אחד מהם כהן ואוכל חלות אף על פי שאותו שנזהר אינו יכול לאכול עם אותו שאינו נזהר ולא ישראל עם הכהן כיון שאותו שאינו נזהר יכול לאכול עם הנזהר וכהן עם הישראל מצטרפין כתב ר"י יש ללמוד מדבריו דשלשה שמודרין הנאה זה מזה ד) אין מצטרפין לזימון אף על פי שיכולין לישראל על נדרם ולהתירם ה) מ"מ עדיין לא נשאלו

בית יוסף אורח חיים סימן קצו

ג כתב רשב"ם שלשה שאכלו כאחד אחד נזהר מפת של גוים ואחד אינו נזהר וכו'. כל זה כתבו התוספות (מה. ד"ה אכל) וה"ר יונה (לג. ד"ה ומעשר) והרא"ש (שם) והרשב"א (שם) והמרדכי (סי' קנו) בריש פרק שלשה שאכלו וטעמם מדתנן בריש ערכין (ד.) הכל חייבים בזימון כהנים ולויים וישראלים ואמרין עלה בגמרא פשיטא לא צריכא דכהנים אכלי תרומה וקדשים וזר אכיל חולין מהו דתימא כיון דזר לא אכיל תרומה וקדשים לא מצטרף קמ"ל כיון דכהן מצי אכיל חולין שפיר דמי ולמדו משם לענין אחד נזהר מפת של גוים ואחד אינו נזהר ונראה שגם כן יש ללמוד משם שאם היה אחד מהם מודר הנאה מן השנים שמצטרפין דנהי דהוא אינו ראוי לאכול עמהם הם ראויים לאכול עמו וכן כתבו התוספות והרשב"א: והטעם שאם כולם מודרים הנייה זה מזה אינם מצטרפין פשוט שהוא משום דליכא חד מינייהו דמצי אכיל מדחבריה דהא התם טעמא דמצטרפין הוא משום דכהני מצו אכלי חולין הא לאו הכי אלא דהני לא מצו אכלי תרומה וקדשים והני לא מצו אכלי חולין לא מצטרפי והוא הדין נמי אם כהנים וזר אוכלים כאחד והכהנים אוכלים חלה והזר אוכל פת של גוים והכהנים נזהרים מפת של גוים שאינם מצטרפין וכן כתבו הגהות מיימוניות (ברכות פ"ה אות ד) והמרדכי (שם) וטעמא דלא מהני מה שיכולים לישראל על נדרם נראה לי משום דא"כ כי כהנים אכלי תרומה אמאי מהדר אטעמא דכהנים מצי אכלי חולין תיפוק ליה דזר נמי מצי אכיל תרומה אי מיתשיל עלה אלמא דכיון דמחוסר שאלה לא הוי ראוי לאכילה והילכך אי לאו דכהני מצו אכלי חולין לא הוה מצטרף: והאגור (סי' רמג) כתב שיש אומרים שאפילו אם הזהיר מפת של גוים היה כהן והיה אוכל חלות או תרומות ושאינו נזהר היה אוכל פת של גוים שאין אחד יכול

לאכול פת עם חבירו אפילו הכי מצטרפין לזימון לפי שאם יזדמן להם בסעודתן פת חולין של ישראל שניהם יכולים לאכול יחד והוא מדברי שבלי הלקט (סי' קנא) ג' ודברים בטלים הם מההיא דערכין שכתבתי בסמוך

מעדני יום טוב מסכת ברכות פרק ז סימן ב

[נ] דנהי דמצי לאתשולי כו'. וטעמא דלא מהני מה שיכולים לשאול על נדרם כתב הב"י ס"ס קצ"ו דנ"ל משום [דא"כ כי כהנים אכלי תרומה אמאי מהדר אטעמא דכהנים מצי אכלי חולין תיפוק ליה דזר נמי מצי אכיל תרומה אי מתשל עלה אלמא דכיון דמחוסר שאלה לא הוי ראוי לאכילה והלכך אי לאו דכהני מצי אכלי חולין לא הוי מצטרף ע"כ וקשיא לי מאי שנא מדמאי דאמרינן טעמא דאי בעי מצי מפקר לה ונ"ל דשאני הפקר דמצי מפקיר בעצמו משא"כ שאלה שצריך לחכם או לג' הדיוטות ומיהו קשיא לי מפרק אלו עוברין סימן ו' דפסק רבינו כרבה דס"ל דאמרינן הואיל ואי בעי מתשיל עליה ודוחק לומר דהתם לחומרא דוקא ועוד קשיא לי דדילמא מש"ה לא קאמר התם בגמרא טעמא דמצי מתשיל דא"כ ודאי דבקדשים שאחר שכפרו בהם הבעלים אין סברא לומר דמצי מתשיל עליהו ולא היה יכול הישראל לאכול עם הכהן ולא היו מזמנין יחד והגמרא ס"ל דיכולין לזמן הואיל והכהן יכול לאכול עם הישראל אף על פי שאין הישראל יכול לאכול עמו ולפיכך צריך לי עיון על האי פסקא

חזון איש או"ח סימן ל'

טו) ברכות מ"ה א' חוד"ה אכל כו' אע"פ שיכולים לשאול על נדרם דהשתא מיהא לא אתשולו, צ"י סי' קצ"ו הביא ראי' לדבריהם מהא דאמר דערכין הטעם דכהן שאכל תרומה

מנערף, משום שהוא יכול לאכול מהן חולין, משמע דאלא"ה אין מנערפין עמו, ואע"ג דתרומה אפשר בשאלה ויכולין לאכול משלו, ומיהו לאו ראי' היא, ל"מ לדעת הפוסקים דבאחא ליד כהן, לא מלי גס הישראל למשאל עלי, אלא אפי' לדעת הרא"ם צפי' הרא"ש נדרים נ"ט [ועי' צכ"מ פ"ד מה"ח ש"ד שכן דעת הר"מ] מ"מ מאן לימא לן דהבעלים איכא גבי, ועוד אף אם ישאלו, אכתי תהוי טבל ומחוסר הפרשה, ועוד מי מלוה לאתשולי עלי, משא"כ צנדה, ומ"מ הדבר מסתבר, דכיון דבעת שאכלו לא יכלו לאכול זה מזה, לא עדיף מלא הסבו, ולא הוי קבועית, ומה יועיל מה שהיו יכולין לשאול, ואין להקשות מהא דאמר, מ"ז א', באכל דמאי דמנערף משום דאי בעיה מפקיר נכסי, דהתם הוי לירוף מעליא משום דהיא יכול לאכול מהן, אלא משום דאכילת איסור לא חשיבא, ולא קבע, וכיון שהוא איסור קל ויש לו תקנה לעשותו היתר, מנערף, אף שהוא אכילת איסור, ומיהו דוקא דמאי דיש לו תקנה ע"י הפקר נכסי, אבל אם אין תקנה לעשותו היתר, אלא ע"י שיחוקן הדבר בעלמא, אף שהוא איסור דרבנן אינו מנערף כדמוכח באכל טבל, דמוקים לה בגמ' בעצול מדרבנן, ואף שיש תקנה בהפרשה אינו מנערף. [א"ה. בדין ברכות וזימון בדמאי, ודין מע"ש מוטל לזימון וצרכה, עי' סי' קצ"ו לסי' קצ"ו, קצ"ע].

Les mots du jour à apprendre :

S'associe	מְצַרְף
Etranger	זָר
Il peut	מֵצִי

Programme du Mardi

L'étude aujourd'hui est dédiée

Pour le Réfoua Chelema de Lisa bat sultana

2. De quoi dépend le fondement du Tsirouf

Définir le nombre des différentes Chitot rencontrées dans le Richonim

רמב"ם הלכות ברכות פרק ה הלכה ו

הכל חייבין בברכת הזימון כדרך שחייבין בברכת המזון, אפילו כהנים שאכלו קדשי הקדשים בעזרה, וכן כהנים וישראלים שאכלו כאחד ואכלו הכהנים תרומה וישראל חולין חייבין בזימון כחיובן בברכת המזון

רבינו יונה מסכת ברכות דף לב עמוד ב

שלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן. י"מ דמיירי כשקבעו עצמן ביחד מתחלה להמוציא ובא להשמיענו שכיון שהם שלשה והסבו מתחלה לאכול בקביעותא חייבין לזמן וי"מ שאע"פ שלא ברכו המוציא ביחד ולא קבעו מתחלה חייבין לזמן שמאחר שסיימו ביחד האכילה קבע אותם ומורי נ"ר אומר שהנכון כמו הפי' הראשון שאין חייבין אלא כשקבעו לאכול ביחד מתחלה והביא ראייה דתנן לעיל הסבו א' מברך לכולם ודייקינן עלה בגמ' (דף מב ב) הסבו אין אבל ישבו לא ורמינהו עשרה בני אדם שהיו מהלכין בדרך אף על פי שאוכלין מכר אחד כל אחד ואחד מברך לעצמו ישבו אף על פי שכל אחד ואחד אוכל מכרו אחד מברך לכולם קתני ישבו אף על פי שלא הסבו ומתצינין אמר רב נחמן כגון דאמרי ניזיל וניכול נהמא בדוכתא פלן דכיון שהסכימו לאכול במקום קבוע או ידוע כמאן דהסבו דמי ודאי ברייתא בברכת המזון מיירי דהכי אמרינן בהדיא בירושלמי ישבו ואכלו וכו' דמשמע שאכלו כבר ואם כדברי האומרים [שאיין] צריך קביעות לזימון אמאי איצטרך רב נחמן לאוקמה כגון דאמרי ניזיל וניכול נהמא בדוכתא פלן הא הוא מצי לתרוצי דהתם מש"ה אמרי' דישובו אחד מברך לכולם ואף על פי שלא הסבו מתחלה מפני שהאכילה קובעת אותם ומדלא שנין הכי שמעינן דפשיטא להו דכי אמרי' אחד מברך לכולם בשקבעו עצמן מתחלה לאכול ביחד קאמר הא לאו הכי כל אחד ואחד מברך לעצמו ואין האכילה קובעת אותם [דיקא נמי] דקתני והשמש שאכל כזית מצטרף ואמאי איצטרך למיתני שהשמש מצטרף אלא ודאי בא להשמיענו שאע"פ ששאר בני אדם אינם מצטרפין אלא בישיבת קבע השמש מצטרף דכמו שקבע עמהם לאכול דיינין ליה

תוספות מסכת ברכות דף מה עמוד א

שלשה שאכלו כאחת - בירושלמי פריך הכא את אמרת אין רשאי ליחלק והכא את אמרת חייבים לזמן ועתה לכאורה אין זה קשה וכן לקמן (דף נ.). פריך תנינא חדא זימנא שאין רשאי ליחלק היינו משום דחייבים לזמן ול"נ דהכי פריך הכא את אמרת דאין רשאי ליחלק דמשמע אם גמרו אכילתן יחד אינן רשאי ליחלק אבל האחד רשאי לגמור סעודתו ולברך קודם חברו וחייבין לזמן משמע דחובת זימון עליהם ואינן רשאי לגמור סעודתן זה בלא זה ומשני שמואל כאן בתחלה כאן בסוף איזהו בתחלה ואיזהו בסוף פליגי בה תרי אמוראי חד אמר נתנו דעתם לאכול זהו בתחלה אכלו כזית זהו בסוף וחד אמר אכלו כזית זהו בתחלה נתנו דעתם לאכול זהו בסוף ורב אלפס תופס דרך ראשון עיקר וה"פ נתנו דעתם לאכול כלומר שהתחילו מתחלה לאכול ביחד זהו בתחלה אז ודאי חובת זימון עליהם אכלו כזית זהו בסוף כלומר אם האחד התחיל קודם חברו בכזית אז ודאי אם גמרו סעודתם יחד חייבים לזמן אבל רשאי לגמור זה בלא זה ולברך

רא"ש מסכת ברכות פרק ז סימן א

(Optionnel)

שלשה שאכלו כאחת כתב ה"ר יונה ז"ל דמיירי שקבעו עצמן ביחד מתחלה לברכת המוציא לדידהו בהסיבה ולדידן בישיבה אז אינם רשאים ליחלק אבל אם לא נקבעו יחד בברכת המוציא רשאים ליחלק ודקדק זהמהא דריש פרק כיצד מברכין (דף מב ב) הסיבו אחד מברך לכולן ודייקינן הסיבו אין לא הסיבו לא ורמינהו עשרה בני אדם שהיו מהלכין בדרך אף על פי שאוכלים מכר אחד כל אחד ואחד מברך לעצמו ישבו אף על פי שכל אחד אוכל מכרו אחד מברך לכולן קתני ישבו אף על פי שלא הסבו ומוקי לה רב נחמן כגון דאמרי ניזיל וניכול נהמא בדוכתא פלונית דהוי כמו הסבו והאי ברייתא בבהמ"ז איירי דקתני בה בהדיא בירושלמי ישבו ואכלו ואם איתא דלא בעו קביעות לזימון אמאי איצטרך רב נחמן לאוקמא כשקבעו מקום תיפוק ליה מכיון שאכלו כאחד קובעתן זו האכילה אלא ודאי קביעות מתחלה הוא שמחייבן בזימון ועוד הביא רביה מהא דתנן והשמש שאכל כזית מצטרף מה חידוש יש בשמש יותר מבאחראלא ודאי אשמעינן אף על פי ששאר בני אדם אין מצטרפין אלא בישיבת קבע השמש מצטרף בלא ישיבת קבע לפי שדרך אכילתו בכך ול"נ כדברי המפרשים אף על פי שלא ברכו המוציא ביחד אלא אח"כ נקבעו באכילה יחד נקבעו לזימון ואין רשאים ליחלק ומה שהביא רביה מההיא דכיצד מברכין לאו רביה היא דשאני התם דאי לא אמרו ניזול וניכול נהמא בדוכתא פלונית היו מתחלת הסעודה עד סופה בלא קבע ולא היה האחד יכול להוציא חבירוב אבל הסבו מקצתן תחלה ובא השלישי והסב עמהם אחר שהתחילו הראשונים לאכול ולדידן אפי' בישיבה כיון שהם קבועים יחד בגמר אכילה חייבין לזמון כיון שהיא דשמש אדם אחר שהיה אוכל כעין השמש לא היה מצטרף כיון דאינו קבע

חידושי הרמב"ן מסכת ברכות דף מה עמוד א

זו ששנינו שלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן. אעפ"י שלא הסיבו היא, דחובת זמון קובעת אותם בחבורה דהא אינם רשאים ליחלק, אבל משנתנו דכיצד מברכין (מ"ב א') דבעי הסיבה, א"נ ניכול נהמא (מ"ב ב'), בברכת (המזון) [המוציא] ובורא פרי נשנית, וכולה מתני' התם בברכה שלפני אכילה היא [...]

בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף מה עמוד א

(Optionnel)

אמר המאירי שלשה שאכלו כאחד חייבים לזמן ויש מי שפירש דוקא בשהכינו להם מקום לסעודה או הסבו על השלחן כאחד וכווננו לאכול כאחד או שאמרו ניזיל וניכול נהמא בדוך פלן והוא הדין לדעת גדולי המפרשים בבעל הבית עם בני ביתו שאין צריכין להכרזת ניזיל וניכול ולא להסבה למקום אחד אלא שבתלמוד המערב נראה שאף זה צריך הזמנה כמו שביארנו למעלה בסוגיית משנה ד' אלא שגדולי המפרשים פוסקים כלשון ראשון האמור שם אבל אם באו ג' זה אחר זה במקרה ואכלו במקום אחד אין כאן זימון ולדעתנו לא נאמר דין הסבו אלא לברכת המוציא אבל ברכת המזון אפי' בזה אחר זה ואפי' על דרך אקראי כמו שביארנו למעלה ומה שאמרו למטה בשמואל ורב דהוו יתבי בסעודתא ואתא רב שימי ואצטרף בהדיהו אף על פי שלא התחיל עמהם בהסבה כל שיש קביעות ביניהם ר"ל שבא בתוך סעודתם ומסב עמהם מצטרף עמהם על ידי מפה או שלחן וכן השמש מצטרף אף על פי שאינו מסב שמאחר שהוא עומד ומשמש עליהם בטל הוא אצלם והרי הוא כהסבה

Les mots du jour à apprendre :

Je dirai	אֵימָא
Ce n'est pas différent	לָא שְׁנָא
Bien	שְׁפִיר

Programme du Mercredi

L'étude aujourd'hui est dédiée

Pour la Réfoua chelema de Lisa bat sultana

Définir comment la Halaha est fixée exactement et la Mahloket Aharonim avec le Taz

בית יוסף אורח חיים סימן קצג

[...] ולי נראה כדברי המפרשים אף על פי שלא ברכו המוציא ביחד אלא אחר כך נקבעו באכילה יחד נקבעו לזימון ואינם רשאים ליחלק ומה שהביא ראה מההיא דכיצד מברכין לאו ראה היא דשאני התם דאי לא אמרי ניזיל וניכול נהמא בדוכתא פלן היו מתחלת הסעודה עד סופה בלא קבע ולא היה האחד יכול להוציא חבירו אבל הסיבו מקצתן תחלה ובא השלישי והיסב עמהם אחר שהתחילו הראשונים לאכול ולדין אפילו בישיבה כיון שהם קבועים יחד בגמר אכילה חייבים לזמן וכן ההיא דשמש אדם אחר שהיה מצטרף כעין השמש לא היה מצטרף כיון דאינו קבע עכ"ל. וזה מבואר יפה בדברי רבינו ירוחם (ני"ו ח"ז קמז ע"ג) וזה לשונו ויש מי שכתב שאפילו לא הוקבעו מתחלה לכך כיון שקבע השלישי אחר כך עמהם או השנים עם השלישי אם השלישי קבע ראשון שאינן רשאים ליחלק כיון שהם קבועים יחד בגמר האכילה ומכל מקום אם יאכל עמהם בלא קבע רשאים ליחלק כי דוקא השמש אם אכל עמהם בלא קבע מצטרף כמו שאכתוב ולזה הסכים הרא"ש עכ"ל

שולחן ערוך אורח חיים סימן קצג סעיף ב

אפילו לא הוקבעו מתחלה כולם לאכול יחד, אלא שהשנים קבעו ואח"כ בא השלישי וקבע עמהם; או שאחד קבע תחלה ואח"כ קבעו השנים עמו, אינם רשאים ליחלק כיון שהם קבועים יחד בגמר האכילה, ומ"מ אם יאכל עמהם בלא קבע רשאים ליחלק, אא"כ הוא שמש. הגה: ומ"מ אפי' כ"מ שרשאים ליחלק עדיף טפי לזמן, משום דברוב עם הדרת מלך (משלי יד, כח) (ב"י)

ט"ז אורח חיים סימן קצג ס"ק ו

אינם רשאים ליחלק. משמע שאפילו רוצה לגמור סעודתו קודם שיגמרו האחרים כיון שהחיוב של זימון חל כבר עליו בהתחלת אכילה שלו ונראה דהיינו דוקא בהתחילו ביחד אבל אם הקדים א' קצת אכילתו ובא הב' אחר כך ואכל גם כן רשאי הא' לגמור סעודתו קודם ולברך בפ"ע וכ"מ בתוספות פ"ג שאכלו וז"ל נתנו דעת' לאכול כלומר שהתחילו מתחלה לאכול ביחד אז חל עליהם חובת זימון ואם אכלו כזית כלומר שהאחד התחיל קודם חבירו בכזית אז ודאי אם גמרו סעודתם יחד חייבים לזמן אבל רשאים לגמור זה בלא זה ומברך עכ"ל ותמוה לי שלא הביא ב"י חילוק זה

אליה רבה סימן קצג

אינם רשאים וכו'. כתבו תוס' ריש פרק שלשה שאכלו [ברכות מה ע"א ד"ה שלשה] אם התחיל אחד קודם חבירו בכזית אז אם גמרו סעודתם יחד חייבין לזמן, אבל רשאים לגמור זה בלא זה ומברך עכ"ל. והביאו ט"ז [סק"ו] לפסק הלכה, וסיים תימה לי שלא הביא ב"י חילוק זה ע"כ. ולענ"ד משום דפירשו תוס' הכי דברי ירושלמי [פ"ז ה"א] ורי"ף [לז ע"א] עי"ש, והרא"ש [פ"ז סימן כט] ורשב"א [נ ע"א ד"ה קא] פירשו הירושלמי ורי"ף בענין

אחר הביאו ב"י, לכך ס"ל דנדחו דברי תוס', וכן רבינו יונה [לז ע"א ד"ה גמרא] ורבינו ירוחם [נתיב טז ח"ז קמח ע"ג] וכל שאר פוסקים פירשו כהרא"ש ודו"ק. ועיין לקמן סימן ר' [סק"ו]

נהר שלום סימן קצג אות ג

אינם רשאים ליחלק. הרט"ז הביא חילוק התוספות דריש פרק ג' שאכלו שאם האחד התחיל קודם חבירו בכזית רשאים לגמור זה בלא זה ולברך ותמה שלא הביא בית יוסף חילוק זה ולע"ד לא חילקו התוספות בזה אלא מכח הפירוש שפירשו הם בירושלמי דפריך אמתניתין דחייבים לזמן הכא את אמרת אין רשאים ליחלק והכא את אמרת חייבים לזמן אבל הרא"ש והרשב"א אמתניתין דשלשה שאכלו כא' אין רשאים ליחלק הביאו הך ירושלמי ופירשוהו בדרך אחר וע"ש פירושם אין חילוק בין התחיל קודם חבירו או לא וזה פסקו של השולחן ערוך

משנה ברורה סימן קצג ס"ק י"ט

בגמר האכילה - חל עלייהו חובת זימון עי"ז שאכלו לבסוף ביחד ומשמע מזה האם לא גמרו גם סוף אכילה ביחד כגון שבא אחד לאכול אצל שנים אחר שכבר התחילו לאכול וגם גמרו סעודתן שלא בזמן אחד אותן שגמרו מקודם רשאים לברך בפני עצמן דעכ"פ התחלה או גמר בעינן ביחד ומ"מ אם המתינו לאחר אכילתם ולא ברכו עד שגמר גם השלישי לאכול חייבין לזמן ואין רשאים ליחלק ואף על גב שלא גמרו ביחד כל היכי דאי מייתי להו מידי מצי למיכל מיניהו כמו גמרו ביחד דיינינן להו וכעין ההיא דריש סימן קצ"ז ע"ש

שער הציון סימן קצג ס"ק טז

ואף דאליה רבה ונהר שלום מפקפקין בדבריו, החמד משה ומאמר מרדכי ומחצית השקל וחיי אדם ומגן גבורים הסכימו להט"ז

Les mots du jour à apprendre :

Minoritaire	מְעוּט
Reconnaissable	מִיָּנָךְ
Nous avons besoin	בְּעֵינֵן

Programme du Jeudi

L'étude aujourd'hui est dédiée

Pour la Refoua chelema de Lisa bat sultana

3. Associer quelqu'un qui a mangé des légumes sans pain

Comparer l'avis des Richonim pour un Zimoun à trois ou à dix.

<p>מח. ברכות</p> <p>בוצין בוצין' מקטפיה ידיע: א"ר יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב בתשעה אכלו דגן ואחד אכל ירק מצטרפין א"ר זירא בעאי מיניה מרב יהודה שמנה מהו שבעה מהו א"ל לא שנא ששה (6) ודאי לא מיבעיא לי א"ל רבי ירמיה שפיר עבדת דלא איבעיא לך התם טעמא מאי משום דאיכא רובא הכא נמי איכא רובא ואיהו סבר דרובא דמינכר בעינן. ינאי מלכא</p>	<p>שלשה שאכלו פרק שביעי</p> <p>בולין. דלעת. ואית דגרסי מקטפיה וקטף הוא שרף האילן כלומר משעה שהוא חונט ויוצא ממוך השרף ניכר אם יהיה טוב: ואיהו סבר. רבי זירא שהיה קובל (7) ומתחרט על שלא שאל על השעה סבר דילמא רובא דמוכר שפיר בעינן דליכול דגן ואי בעי מיניה ששה לא היה מתיר:</p>
---	--

רמב"ם הלכות ברכות פרק ה הלכה ח

אין מזמנין אלא על מי שאכל כזית פת ולמעלה, שבעה שאכלו פת ושלשה אכלו עמהן ירק או ציר וכיוצא בהן מצטרפין לזמן בשם, והוא שיהיה המברך מאוכלי הפת, אבל ששה שאכלו פת וארבעה ירק אין מצטרפין עד שיהיו אוכלי הפת רוב הניכר, במה דברים אמורים בעשרה, אבל בשלשה צריך שיאכלו כל אחד ואחד מהן כזית פת ואח"כ מזמנין

חידושי הרשב"א מסכת ברכות דף מח עמוד א

ולענין שנים שאכלו דגן ואחד אכל ירק אפי' לאיצטרופי לא עד דאיכא תלתא דאכלי דגן, וכ"כ הרב ז"ל בהלכותיו, ואיתא נמי בהדיא בירושלמי דפרקין דגרסינן התם רבי יעקב בר אחא בשם רבי יוחנן לעולם אין מזמנין עד שיאכל כזית דגן, והא תני שנים פת ואחד ירק מזמנין מתניתא דרשב"ג היא פירוש דאמר בבבוייתא דבסמוך עלה והסיב עמהם אפי' לא טבל עמהם אלא בציר ולא אכל עמהם אלא גרוגרת אחת מצטרפין, וס"ל דלית הלכתא כרשב"ג דרבנן פליגי עליה ולית הלכתא כותיה, והא דאקשינן מינה בסמוך על רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן, דילמא בגמרינן סברי דלא פליגי רבנן עליה וכדטעי בה נמי דהוה סבירא להו דאפי' להוציא את הרבים אמרה, והא דאהדרינן איצטרופי הוא דמצטרף וכו' ולא דחינן הא מני רשב"ג היא וחלוקין עליו חביריו, היינו טעמא משום דבעי לתרוצה אליבא דכלהו תנאי וכקושטא דמילתא דאפילו רשב"ג לא אמרה אלא לאיצטרופי, ומיהו לענין צירוף של שלשה פליגי רבנן עליה, כך נראה לי אבל בתוספות אמרו דאפילו לג' מצטרף

תוספות מסכת ברכות דף מח עמוד א

תשעה שאכלו דגן ואחד ירק מצטרפין - והכי הלכתא שאחד שאכל ירק או שתה כוס יין מצטרף ואפילו נברך שאכלנו יכולין לומר שהרי שתיה בכלל אכילה ויש שרוצים לומר דהיינו דוקא לזמן עשרה אבל לשלשה לא

מצטרפי דהרי לעיל נמי מחמרינן טפי בצירוף שלשה מעשרה ומיהו בירושלמי תני שנים שאכלו פת ואחד ירק מזמנין וכן פסק ר"י בתוספתו והשר מקוצי מפרש דאין הלכה כאותה ברייתא דירושלמי חדא שהרי מסיק עלה התם מתני' כרבן שמעון בן גמליאל כלומר ורבנן פליגי דלא מצטרפי ואין הלכה כיחיד ועוד דא"כ קשה דרבי יוחנן אדר' יוחנן דהכא א"ר יוחנן דלעולם אינו מוציא עד שיאכל כזית דגן הא מצטרף שפיר אפי' לא טעם אלא שתיה כעובדא דר"ש בן שטח ובירושלמי קא"ר יוחנן לעולם אין מזמנין עד שיאכל כזית ומשמע אפי' מצטרף אלא ש"מ כאן לעשרה ובירושלמי איירי בזמון שלשה ולהשלים לעשרה אפי' איכא שנים ושלשה ששתו מצטרפין ושתיה בכלל אכילה ולא קפדינן אלא ארובא דמינכר

Etudier le 'ב' עיף avec le Mishna Broua

Les mots du jour à apprendre :

De l'intérieur Du fait que	מתוך
Début	תחלה
Fin	גמר

Bon Limoud sur Matmidim !

הלכות ברכת המזון סימן קצז

(א) * מצטרף בהדייהו (ד) וחייבים ליתן לו לאכול כדי שיצטרף עמהם יהוא שבא עד שלא אמרו הב לן ונברך * אבל אם אמרו הב לן ונברך ואחר כך בא השלישי (ה) * אינו מצטרף (ה) [א] * עמהם: הגה * ונעילת מים אחרונים כהן לן ונצריך דמי (מרדכי פרק ג' שאלנו) (ו) וע"ל סי' קע"ט: ב' יתשעה שאכלו דגן (ז) ואחד אכל (ח) * כזית ירק (ט) מצטרפין להזכיר השם ואפילו לא טיבל עמהם אלא (ג) (י) בציר או לא שתה עמהם אלא (יא) כוס אחד * שיש בו רביעית מכל משקה

שערי תשובה

אם יש י' דימון מה דיו ע"ש:

[א] עמהם. עין נה"ט ועין נה"ר שכתב שאין לזה שורש ומשמעות בש"ס ופוסקים שיהיה מלוא לחזור ולאכול ומסתבר דזה הו' כחילה גסה כו' ע"ש. ועין נבד"י בשם תשובת ש"ע יסודות כח"י ט' שאכלו וספרו שזה עשרה ונטלו מים אחרונים ונתנו הכוס לנכ"ר וראו שאינם רק ט' אין מועיל לנרף אחד על ידי שיטנו לו קשמות כדי לנכ"ר בשם כמו דלא מהני לוימון ב' ע"ש: (ב) מצטרפין. עין נה"ט ועין מ"ש בש"ס לעיל

ויאכלו מעט משום זימון ועין שכתב"ג וע"מ: (ב) מצטרפין. נסתלק מהם ול"ד לסי' קל"ז ס"א דהתם עכ"פ אכל לחם מ"א: (ג) נציר. ומ"מ צני' שיעורא:

ביאור הלכה

מרדכי שכתב לדבר ברור כדברינו והרבה לתמוה על הא"ר שמתפק זה ע"ש: * מצטרף בהדייהו. היינו שחייבין דימון (ולא שהוא רשות) וכמו שפסק המחבר בסי' קל"ג דמלוי נגמר כעודה וזה ג"כ גמר כעודה מקרי כן משמע ממנה פוסקים דנקטו כן לדינא דלא כשיטת רבינו יונה דלדידיה הו' סוגיא רק לענין רשות וכן משמע שם ברש"י ד"ה אכילתא דחייבין דימון. ועוד דמשמע מהראשונים דזה השלישי יכול לזמן ולהוליאם יד זימון ג"כ: * אבל אם אמרו וכו'. עין נבד"י דלדעת השנייה המצטרף לעיל נסימן קע"ט ס"א דהב לן ונברך ג"כ לא הו' היסח הדעת לגמרי לענין אכילה ממילא נבאן מצטרפי כל שלא נטלו ידיהם נמים אחרונים וכן משמע בנמה אחרונים [עין דברי"ה ונצי"ר ונצי"ר הגר"א לעיל נסימן קע"ט ס"א] דמלוי זה מה אמנם בשו"ע הגר"ו נוטה לומר דדינא דידן לכ"ע הוא ע"ש טעמו ועין נבד"י שגם הוא רוצה לנדר כן הניח בנ"ע. * אינו מצטרף. עין נבד"י ורוב שולחן אר"י לחדש דזוהי דוקא כשהיו שנים וזה שלישי אצל היכא שאלו ג' שנחתינו כבר זימון ושוב בא אחד ואכל כו"מ אפילו נטלו ידיהם או שאמרו הב לן ונברך ג"כ מצטרף עמהם וזמון להם ומוציאם ידי חובת זימון וזה י"ש מה שהקשו הראשונים [עין פסחים ק"ג ע"ב תורה כיון] מהיה דשמעון בן שטח ע"ש אכן משארי ראשונים שחזרו באופן אחר משמע דלא ס"ל הכי: * עמהם. עין נבד"י שמתדד לומר דנצרכת זימון של שלשה כל היכא שיש ספק לדינא מצטרפין [היינו דרשות להם לזמן] אלא נצרכת זימון של עשרה שיש הנצרכת השם מתפק שם אי מותר בה משום חומר לא תשא וכן נוטה נבד"י:

* ונשילת וכו'. עין נבד"י סק"ג מה שהביא בשם הב"מ ולא העתקתיו דכבר השיגו נבד"י והוצא בשע"מ ועין נבד"י סימן קל"ג סק"ח שגם הוא סובר כנצרכת הא"ר: * כזית ירק. ונצי"ר הגר"א משמע שדעתו דלא צענין כזית לזירוף עשרה וכן משמע בחידושי הרא"ה מדהביא ראייה לפסק הר"ף דדוקא לעשרה מצטרף מלשון המשנה דקתני מומיין עד כזית ומתניתין מיירי נצירוף שלשה ע"ש הרי מוכח דצירוף דעשרה הוא אף נפחות מכזית ובשנינו לקט מצד ג"כ ראייה מתוספתא דלצירוף עשרה מהני אפילו נפחות מכזית דגן ע"ש ולכאורה ה"ה נפחות מכזית ירק [ואפשר דאף דעל דגן ג"כ אין לנכ"ר שום נצרכת אחרונה נפחות מכזית מ"מ שחיבא טפי מירק ועכ"פ לענין דגן מצד דעתו דאפילו נפחות מכזית הניח] ומ"מ למעשה י"ע להקל נגד דעת השו"ע דדעת המרדכי שממנו הוליא השו"ע מקורו כמבואר בנ"י לאו דעת יחידא הוא דמתסבא דעת כל הני פוסקים שאין מחלקין בין ג' ל"י לענין צירוף ס"ל כן דעכ"פ צענין שיעור כזית דהרי איתא נמשנה ר"פ ג' שאכלו דהשמש שאלו נפחות מכזית אין מומיין עליו דאפילו נמא כפירושם דהיינו אפילו נבא לן ירק מוכח מזה עכ"פ דצענין כזית דוקא אפילו לענין צירוף [וכדפירשו כל הראשונים דהוא מתניתין מיירי לענין צירוף] ולדידהו דודאי אין לחלק בין ג' לעשרה [כדמוכח מהרא"ה שהביאו צענין שיעור וז מהיה דלא אחד מהם לזקוק דלדבריה בעשרה מחמתין טפין] וא"כ דודאי אין להקל לדידהו נפחות מכזית אפילו נפחות מכזית וגם למה לנו לעשות פלוגתא חדשה ביניהם ועוד דהרשב"א הרי"ף וסיעתו המחמירים יותר לענין צירוף יקילו בעשרה להצטרף אפילו נפחות מכזית וגם למה לנו לעשות פלוגתא חדשה ביניהם ועוד דהרשב"א שמסקים להרי"ף צענין צירוף שלשה דדוקא דגן ספירא ליה כהדל"א ג"כ לענין צירוף עשרה דמקילין בירק וכה"ג דיהא עכ"פ המצטרף מחוייב נצרכת נצרכת אחרונה דאל"כ אין שייך כלל להצטרף לענין זימון ע"ש נצרכות מ"מ וא"כ עכ"פ צענין כזית שיהא מחוייב נצרכת אחרונה. והיהא דתוספתא שמיבא השב"ל לראיה לאו ראייה גמורה היא אפילו לענין דגן דיהיה סגי נפחות מכזית דאפשר דמיירי שם דהיה כזית ע"י שטבל צירוף וכמו שדחה שם ק"מ נעלמו ע"ש: * שיש בו רביעית. עין נבד"י הגר"א שכתב דהוא דעת המרדכי וכשיטתו ומשמע דדעתו דלא צענין רביעית

שער הציון

(ב) רמב"ם שכתב ואפילו כל שהוא: (ג) כן איתא נצרכת ראשונים אשכול ורענ"א בחולין ותשב"ץ ושאר ראשונים: (ד) פמ"ג: (ה) רשב"א: (ו) פמ"ג בשם הל"ש ועין נצרכת ראשונים דלא אכל ציר לנכ"ר ג"כ מצטרף לעשרה: (ז) תוספות:

הגהות ותיקונים: א) בתוספות ברכות מ"ז:

י"קומי דברי הרב: א) ובשו"ע הרב סעיף א' כתב: ומ"מ אפילו נטלו ידיהם מים אחרונים מצוה שיחזרו ויטלו מים ראשונים ויברכו המוציא וכו' ואפילו אם זה אינו חפץ לאכול כלל מצוה שיחזרו לו לאכול מעט כדי לזמן עליו. וזהו כשיטת המג"א.

הלכות ברכת המזון סימן קצז

קא באר הגויה

(יב) חוץ מן (ד) [ג] המים מצטרף עמהם והוא שיהיה (יג) המברך אחד מאוכלי הפת וראפי' שבעה אכלו דגן וגו' (יד) ירק מצטרפין אבל ששה לא דרובא דמינכר בעינן: ג' המצטרף (טו) צריך לברך ברכה אחרונה על מה שאכל (טז) ואינו נפטר בבהמ"ז (ה) [ד] של אלו בד"א דסגי בכל מאכל (יז) להצטרף לעשרה ואבל לג' אינו מצטרף עד שיאכל (יח) כזית פת וי"א (יט) דבכזית דגן מהני אפי' אינו פת וי"א (כ) דדבירק ובכל מאכל (ו) מהני (כא) הלכך שנים שאכלו ובא שלישי אם יכולים להזיקקן שיאכל כזית פת מוטב ואם אינו רוצה לא יתנו לו (ו) (כב) לשחות ולא מאכל אחר ואם אירע שנתנו לו לשחות או מאכל אחר יזמנו עמו אע"פ שאינו רוצה לאכול פת: ד' החברים שאכלו כאחד קצתם אכלו כדי שביעה וקצתם לא אכלו אלא כזית אם כולם יודעים לברך (כג) מצוה שיברך אותו שאכל כדי שביעה ויוציא את האחרים ואם אין יודעים כולם לברך מי שאכל כזית (כד) יכול

באר היטב

(ד) המים. ומ"א חולק ופסק אפי' במים מצטרפין: (ה) של אלו. דברכת המזון אינה פוטרת ברכה של צורף נפשות רבות. וצ"ח משמע צ"ח דמיפטר בברכת המזון דין נמי מין זיין וע"י ס"י ר"ח סעיף י"ז דהוא הדין בתמרים. וע"י ט"ז ס"י קע"ד ס"ק ח' שכתב שכן שלנו ודאי זיין. ומ"מ לכתחלה יכוין שלא ללכת צבהמ"ז מ"א: (ו) מהני. ודוקא כזית מ"א: (ז) לשחות.

במפלה של קול רם למשלמין אף על פי שמוציא אפי' נקי לגם חובה אעפ"י שהכוונת אינם שרים ע"ש ולכן נראה דהסומך על המ"א לא

משנה ברורה

לומר שאכלנו: (יב) חוץ מן המים. דמים לא זייני ואינו חשוד להצטרף (ח) אפי' הוא נמא ורואה לשחות ומ"א חולק ופסק דמצטרף דכל שמה בכלל אכילה היא והעמיקוהו (ט) איזה אחרונים להלכה אכן בספר בגדי ישע וצמחן גבורים^ה הסכימו להמחבר (י) וכן מצדד בספר חמד משה: (יג) המברך אחד וכו'. דכיון (יא) שהוא מוציא את חבריו בברכת הזימון חמיר טפי: (יד) ירק. וה"ה איזה משקה וכנ"ל: ג' (טו) צריך לברך. לאחר שגמר לשמוע ברכת הזימון (טז) ואינו נפטר. ר"ל אפילו אם ירצה לכוין ללכת צבהמ"ז ג"כ לא מהני דק"ל [לקמן בסיומן ר"ח ס"י וצאחרונים שם] דאין ברכת שלשה פוטרת מעין שלשה ולא ברכת צ"ח (יז) אף אם אכל תמרים או שמה זיין ודאי מהני דביעבד דהא קי"ל בסיומן ר"ח דאם דביעבד צריך עליהן צבהמ"ז יא' ולפי מה דפסקו שם כמה אחרונים דאף על דייקא אם צריך צבהמ"ז יא' גם דייקא דינא הכי וכ"כ המ"א דמ"מ לכתחלה יכוין צהם שלא ללכת צבהמ"ז דצריך לברך על כל מין ברכתו הראויה לו: (יז) להצטרף לעשרה. דנלא ידידיה יש חיוב זימון מן האוכלים פת ולא צעין ליה אלא להזכרת השם: (יח) כזית פת. דמחוייב צבהמ"ז: (יט) דבכזית דגן וכו'. היינו כגון דייקא וכיוצא בו ממניי מוזן שחייב לברך עליו ברכה אחת מעין שלש: (כ) דבירק ובכל מאכל. וה"ה שמה וכנ"ל בס"ב לענין עשרה וטעם דעה זו דק"ל דלענין זירוף לזימון אקילו גם לענין שלשה כיון ששנים מהן אכלו פת ומחוייב צבהמ"ז (יד) והוא

שער הציון

(ח) בגדי ישע: (ט) הגר"ז וח"א: (י) ע"ש דהוא עכ"פ לדין דפסקין דעד הן הוא ברכת הזימון כמבאר בסיומן ר' ע"ש: (יא) הוצרכנו לטעם זה אפילו לדעת המחבר דפסק לקמן בסיומן ר' דסגי עד נצרך וכ"ש לדעת הרמ"א דפסק שם דהמוזן צריך לומר גם ברכת הון: (יב) מ"א וש"א: (יג) ולא העמיקו דברי הא"ר שצ"ח ק"ל דאפי' לכתחלה [ומשום דמצטרף לענין זימון מקילין בה לכתחלה] משום דמביאור הגר"א בסיומן קע"ד ס"ו וכן באגן העזר סיומן ר"ח ס"י משמע דהא דיתא בגמרא דעל התמרים נפטר צבהמ"ז וה"ה לענין זיין היינו רק דביעבד אם כוון לפטור אותם צפירוט אלא מסתמא לא נפטר אף היכי דצריך לברך הנהמ"ז על הפת בל"ה וכו' הכא דאין לו חיוב אחר רק משום היין והתמרים שאכל צדאי אין כדאי לכוין ללכת ברכה שלא נתקנה לה: (יד) היינו אפילו להני פוסקים שהזכרתי צבהמ"ז בעת צ' לענין עשרה דלא צעין שיעורא הכא לענין שלשה מודו כו"ע דדוקא כזית דהא חנן והשמש שאכל פחות מכזית וכו' וכן בסוף המשנה וכמו שכתבתי שם צבהמ"ז: (טו) ומ"מ משמע דהוא אינו לעיובא רק מצוה לכתחלה מדכתב המחבר לשון מצוה וכן לשון זה אימא צראשוטים: (טז) דברכת הזימון לרוב הפוסקים הוא מדברגן [פמ"ג]: (יז) חוס' ורא"ש:

הגהות ותיקונים: א) צ"ל מ"ש בא"ר דמ"ש בסי' צדה לדרך (מאמ"ר כ"ג פכ"ג): ב) רמב"ם: ג) צ"ל וכדעת הר"י:

[ד*] [ה*] יקויי דברי הרב: א) ובשו"ע הרב סעיף ב' פסק כהמ"א (וכמובא בשע"צ) דאף בשותה רביעית מים מצטרף.